

gen fra andre konstitutionelle Stater viser, at Monarken meget almindelig finder, at det stemmer med hans Interesser, med de Interesser, som det ligger og bør ligge ham paa Hjerte at fremme, at han vælger sine Miniistre blandt Mænd, om hvem han veed, at de kunne gjøre Regning paa Understøttelse hos Folkerepresentationen, men det er fandelig ligesaa vist, at dersom man vil gjøre nogen Anden end Monarken selv til Dommer over, hvad der saaledes bedst stemmer med hans Interesser, er det ikke længere noget Monarki, man har at gjøre med. (Hør!) Hvis Monarken trods de Ulemper, som utvilsomt ere forbundne med at have et Ministerium, der ikke møder nogen gunstig Modtagelse hos Folkerepresentationen, dog finder, at de Ulemper ere endnu større, som ville være forbundne med at antage et saadant Ministerium, som Folkerepresentationens Flertal i et givet Dieblik ønskede, da er det Monarkens uantastelige Ret at foretrække de første Ulemper for de sidste. Paa den anden Side skal naturligvis Folkerepresentationens Ret til at gjøre et Ministerium, som ikke behager det, som det ikke har Tillid til, Banfeligheder, ikke bestrides. Den begaar ikke derved Overgreb, i alt Fald ikke noget formelt Overgreb, men dersom den vilde gaa saavidt, at den vilde gjøre det umuligt for et Ministerium, som ikke behager den, at fortsætte en Regjering, da gjør den et utvilsomt Overgreb, da overtræder den, som den høitærede Conseilpræsident nylig med saa stor Tynd og saa stor Ret udtalte, sin Pligt. Det er dens Pligt at gjøre alt Sit, for at en Finantslov kan komme istand, og vil den ad saadanne Veie som Regtelsen af Finantsloven eller ved andre Midler, der staa lige dermed, gjøre det umuligt at faae en Finantslov for en Regjering, den ikke selv har valgt, eller hvis Sammenfætning den ikke har billiget, gjør den et utvilsomt Overgreb (Hør! Hør!), og hvad er det Andet, den vil, i dette Dieblik? Men det er ikke nok med, at den vil det; forat det skulde kunne lykkes, har den forlangt, at Landstthinget skulde deltage i det Skridt, som den i den Henseende foretager. Den har stillet til Landstthinget det Forlangende: enten deltagte I med os i en Henskynding til Ministeriet om at sjerne sig, eller, hvis I ikke ville det, vedtage I en Finantslov, som er saaledes affattet, at det er givet, at den vil bringe det samme Resultat, en Finantslov, om hvilken det erkjendes, at den kun er bleven saaledes, som den er, for at være et Krigsmiddel mod Ministeriet, medens man derimod, hvis man kunde faae Ministeriet fjernet, vilde give den en helt anden Skikkelse, et helt andet Indhold. Det er det Forlangende, man har stillet til Landstthinget, at det skulde deltage i et saadant Skridt af Folkethinget og det uden Hensyn til, hvad Landstthinget selv ønsker, selv vil, selv mener. Det er en Situation, som det synes mig at maatte være klart for Enhver, at Lands-

thinget umulig kan gaa ind paa. Der er i Virkeligheden aldeles intet Valg.

Ordføreren (Bloug): Den meget ærede 2den Landstthingsmand for 10de Kreds (Zessen) har jo fra et Par af mine ærede Kolleger faaet Svar paa de venstabelige Udtalelser eller Bebrejdelser, som han henvendte til Fællesudvalget, og jeg skal blot dertil sige, at hvorvel jeg har den største Agtelse for det ærede Medlems patriotiske Følelser, kan jeg kun erkjende ham for Flaadebygger og Sghelt paa anden Haand, og han maa tro, at vi have havt Sghyndige i Udvalget, og at Udvalget har forhørt sig om, hvad der bedst kunde undværes, inden det gjorde sine Indrømmelser. Det har været de Militære i Udvalget, hvor baade Artilleriet og Flaaden have været repræsenterede, et stort Offer at bringe, men de have erkjendt, at det var de Punkter, hvorpaa der bedst kunde gives efter. Med det Samme skal jeg bemærke til det ærede Medlem for 9de Kreds, der sidder bagved mig (N. Rasmussen), at naar han mener, at de Indrømmelser, Mindretallet i Udvalget har villet gjøre med Hensyn til de overordentlige Forvarsforanstaltninger, vare tilstrækkelige, kan jeg ikke erkjende det. Det ærede Mindretal har ganske vist villet bevilge 500,000 Kr. til Panterskibet „Selgoland“, og jeg er det takskyldig for denne Bevilling, og det er maasse ogsaa muligt, hvad det ærede Medlem tilføiede, at den ikke helt kan bruges i indværende Aar, hvilket jeg dog tror kan ske. I hvert Fald vil den største Del medgaa til at forsyne „Selgoland“ med Kanoner, hvilke Skibet ikke bør savne i det Dieblik, det sættes i Søen. Men det ærede Mindretal har ikke villet bevilge en eneste Stilling til Fortsættelsen af Flaadebygningen, og Følgen af dets Bevilling vil altsaa blive, at naar „Selgoland“ er færdigt, hvilket vil ske i Slutningen af næste Finantsaar, vil der ikke være noget Nytt at foretage paa Holmen, thi de Torpedofartøier, som ere bevilgede, skulle kjøbes i Udlandet. Det er altsaa en meget stor Mangel ved Mindretallets Beredvillighed. Forøvrigt tror jeg, at hvis man havde kunnet kommet til Rette om de fem Punkter, eller hvis det ministerielle Spørgsmaal, saaledes som vi foreslog, var blevet stude tilføiede, vilde en Smødekommun fra begge Sider her have ført til et ganske taaleligt Resultat, thi alt det, der er os imellem, er som tidligere nævnt, en 12 til 13 Hundrede Lusinde Kroner; og naar vi hver vare gaaede hinanden Halvdelen imøde, vilde vi maasse være komne til et Resultat, hvorved de Sagkyndige baade af 1ste og 2den Klasse havde kunnet berolige sig. Det ærede Medlem skal jeg forøvrigt med største Fornøjelse indrømme, hvad han for sit og sine Kollegers Bedkommende her i Thinget gjorde Fordring paa, at de i Fællesudvalget hørte til den maadeholdneste Del af deres Meningsfæller, og jeg betvivler ikke i fjerneste Maade, at det er sandt,